

ὅστις ἤρχισε τὸ στάδιόν του ὡς βοηθὸς φαρμακείου, καὶ τοῦ ὁποίου τοὺς λόγους ἡ χορεία τῶν σοφῶν ἀκούει τὴν σήμερον ὡς χρησμόν, εἶνε μεγαλοφυής. Αἱ εὐγενεῖς αὐταὶ κυρίαι εἶνε γενναϊόφυχοι καὶ ἀγαθαί, καὶ μετ' ἐγκαρτερήσεως ἐχεμύθου βυθίζουσι πολλάκις τὰς λεπτοφυεῖς τῶν χεῖρας μέχρι τοῦ βυθοῦ τῶν συμφορῶν. Διὰ τί λοιπὸν τὰ ἐκλεκτὰ αὐτὰ ὑποκείμενα νὰ μὴ χαίρωσιν ἀπολαύσεις ἐξαιρετικάς ;

Ἐσκέφθη ὁ Ὀνειροπόλος, ὅτι εἶχεν ἄδικον. Ἦσαν πεπαλαιωμένοι σοφισμοί, κατάλληλοι τὸ πολὺ διὰ τὰς λέσχας τῶν προαστείων, πᾶσαι αἱ ἀφυπνισθεῖσαι ἐν τῇ μνήμῃ του καὶ ἀποπλανήσασαι αὐτὸν σκέψεις ! Ἦτο δυνατόν τοῦτο ; Ἦσχύνετο ἑαυτόν.

Ἀλλὰ τὸ γεῦμα προσήγγιζεν εἰς τὸ τέρμα του, καὶ ἐν ᾧ οἱ θεράποντες ἐπλήρουν διὰ τελευταίαν φορὰν τὰ ποτήρια καμπανίτου, ἡ σιγὴ ἀποκατέστη. Οἱ συμπόται αἰσθάνονται ἀρχομένην τῆς ἐκ τῆς πέψεως κόπωσης. Ὁ Ὀνειροπόλος τοὺς παρατηρεῖ τᾶτε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον καὶ ὅλων αἱ ὄψεις ἐνέχουσιν ἔκφρασιν κόρου ἐμβάλλουσαν αὐτὸν εἰς ἀνησυχίαν καὶ ἀηδίαν. Αἰσθητὰ τι ἀσάφες, ἀνέκφραστον, — ἀλλὰ τόσῃ ἐνέχον πικρίαν ! — ἐξανίσταται ὅπωςδὴποτε ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας του κατ' αὐτῆς τῆς σπατάλης. Καὶ ὅτε τέλος ἐγείρονται τῆς τραπέζης, ψιθυρίζει ταπεινοφώνως, ἐμμένων εἰς τὴν ἰδέαν του :

«Ναί ! εἶνε ἐν τῷ δικαίῳ των... Ἀλλὰ γνωρίζουσι, γνωρίζουσι καλῶς ὅτι ἡ πολυτέλειά των ἀπαρτίζεται ἐκ τόσων ἀθλιοτήτων ; ... Τὸ σκέπτονται ἐνίοτε ;... Τὸ σκέπτονται ὅσον συχνὰ πρέπει ;.. Τὸ σκέπτονται ;»

(Ἐκ τῶν τοῦ F. Corré)

Κ. Ι. Πρασᾶς

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ ΚΑΙ ΜΙΧ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ αὐτοί, ΝΙΝΑ καὶ ΙΩΣΗΦ.

Νίνα. Θὰ πιῇτε ἕνα τσάϊ περίφημον. Πλησίασε Ἰωσήφ. (Ὁ Ἰωσήφ κρατῶν δίσκον μετὰ τριῶν κυπέλλων καὶ λοιπῶν πρὸς πόσιν τοῦ τείνου χρεωδῶν πλησιάζει). Γάλα ἢ κονιάκ ;

Χορνάρος. Λίγο γάλα.

* Σύνεχεια καὶ τέλος ἴδε προηγ. φυλλάδιον.

Βοτάνης. Κ' ἐγὼ κονιάκ.

Νίνα. (Προσφέροντα αὐτοῖς ἀνὰ ἐν κύπελλον). Ἐχει ἐδῶ ἀπ' ὅλα καὶ σερβιριστῆτε. Ἐγὼ ὅμως τὸ πέρνω σκέτο, ἔτσι μ' ἀρέσει καλλίτερα. Ἰωσήφ, ἄφησε τὸν δίσκον ἐδῶ καὶ πῆγαινε.

(Ὁ Ἰωσήφ ἀποθέτει τὸν δίσκον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀναχωρεῖ).

Χορνάρος. (Χειλοποτῶν). Ἀλήθεια, Νίνα . . . ἤμπορεῖς νὰ συγχαρῆς τὸν ἀνεψιόν σου.

Νίνα. Γιατί;

Χορνάρος. Νυμφεύεται.

Νίνα. Νυμφεύεται; ! . . (Τῷ Βοτάνη). Ἐ;

Βοτάνης. Δηλαδή . . . μὲ νυμφεύουν!

Νίνα. Ἄ!

Βοτάνης. (Ἰδίᾳ τῇ Νίνα). Πιστεύω νὰ μοῦ τὰ χαλάσης!

Νίνα. (Ἰδίᾳ τῷ Βοτάνη). ὦ! χωρὶς ἄλλο! . .

Χορνάρος. Τώρα, σὰν τελειώσω τὸ τσάι μου, θὰ πάω νὰ φέρω τὴν νύμφην. Πόσον θὰ χαρῇ! . . (Ἰδίᾳ) Θὰ μοῦ δώση καὶ κανένα φιλάκι γιὰ τὴν εἰδήσι.

Νίνα. Μὰ μοῦ φαίνεται κάπως ἄτοπον, νὰ ἔλθῃ ἡ νύμφη νὰ εὕρῃ τὸν γαμβρόν.

Βοτάνης. Ἄ! βέβαια! βέβαια! . .

Χορνάρος. Θὰ τὴν φέρω δῆθεν τυχαίως.

Νίνα. Μὰ ὅπως δῆποτε . .

Χορνάρος. (Ἐγειρόμενος). Πηγαίνω μάλιστα.

Βοτάνης. Μά . . .

Νίνα. (Ἰδίᾳ τῷ Βοτάνη). Ἀφῆσέ τον, καλέ, νὰ πάῃ.

Χορνάρος. A bientôt! . . (Κινεῖται ὅπως ἐξελθῇ, ἀλλ' ἐπιστρέφει πάλιν. Ἰδίᾳ πρὸς τὸν Βοτάνην). Ἄ! ἄ! Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ εἶπα! (Δεικνύων τὴν σύζυγόν του). Δοκίμασε καὶ θὰ ἰδῇς! . . . Ἐχεις νὰ φᾶς ρομπατζίνα! . . Δοκίμασε! . . Δοκίμασε! . . (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

NINA καὶ ΒΟΤΑΝΗΣ.

Νίνα. Κύνταξέ με καλά! . .

Βοτάνης. Τί εἶναι πάλι!

Νίνα. Ἀπαιτῶ νὰ μείνης ἄγαμος.

Βοτάνης. Καὶ ὁ θεῖός μου ποῦ θέλει νὰ νυμφευθῶ.

Νίνα. Δὲν ξέρω τίποτα! . . .

Βοτάνης. Μὰ μήπως 'ξέρω 'γώ !

Νίνα. "Αλλως τε νὰ σοῦ 'πῶ καὶ τ' ἄλλο ; . . ὁ θεῖός σου ἀγαπᾷ τὴν Μάσιγγα . . .

Βοτάνης. (Εἰρωνικῶς). Καλὲ τί μοῦ λές ! . .

Νίνα. Καὶ αὐτὴ εἶναι μία ἀφορμὴ ποῦ ἐγώ . . .

Βοτάνης. Καὶ αὐτὸς ὁ δυστυχὴς εἶναι ἐνθουσιασμένος μαζί σου . . . σ' ἔχει ὡς πρότυπον συζυγικῆς ἀρετῆς . . . σὲ νομίζει ἀνίκανον γιὰ κάθε τι . . . τόσον δὲ εἶναι βέβαιος, ὥστε μοῦ ἐπρότεινε, τί νομίζεις ; . .

Νίνα. Τί ;

Βοτάνης. Νὰ σὲ κορτάρω !

Νίνα. Καὶ σὺ τί ἀπῆντησες ;

Βοτάνης. Ἐγώ ; Τὸ παρεδέχθην . . . καὶ ἀρχίζω τὴν δοκιμασίαν . . . Σὲ ἀγαπῶ ! . .

Νίνα. Νὰ σοῦ λείπουν αὐτά ! . . . "Ἄν μ' ἀγαποῦσες, δὲν ἐνυμφεύεσο.

Βοτάνης. "Αχ ! σὲ λατρεύω !

Νίνα. Μοκροῦά !

Βοτάνης. Νὰ σὲ χαρῶ !

Νίνα. Δὲν θέλω νὰ 'ξέρω τίποτε !

Βοτάνης. "Ωστε εἶχε δίκαιον ὁ θεῖός μου ! . . Γρανίτη ! . . Χαῖρε !
(Κινεῖται ὅπως ἐξέλθῃ).

Νίνα. Τί ; θὰ φύγῃς ;

Βοτάνης. Ἐννοεῖται . . . καὶ αὐτὸ χάριν τοῦ θείου μου.

Νίνα. Ἐλὰ 'δῶ, κακέ. (Ὁ Βοτάνης πλησιάζει).

Γιὰ 'πέ μου, θὰ νυμφευθῇς ;

Βοτάνης. Ποτέ ! . . .

Νίνα. (Θέλουσα νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ). Τότε ; . . Δὲν θὰ ἐπιτύχῃ ἡ δοκιμασία τοῦ θείου σου. Εἰσέρχεται ὁ Ἰωσήφ).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Οἱ προλαβόντες καὶ ἸΩΣΗΦ.

Ἰωσήφ. (Εἰσερχόμενος διὰ τοῦ βάθους). Μὲ συγχωρεῖτε . . . (Ἰδὼν αὐτοὺς καὶ μεταστρεφόμενος ἵνα ὁμιλήσῃ, τείνων δὲ τὴν δεξιάν ὡς ἵνα λάβῃ τι, χωρὶς νὰ τοὺς βλέπῃ). Δὲν τῶξερ . . . Μὰ δὲν εἶδα καὶ τίποτα . . .

Νίνα. (Ἰδίᾳ). Τὸν βλᾶκα !

Βοτάνης. (Ὁμοίως). Τὸν ἡλίθιον !

Ἰωσήφ. (Ὁμοίως). Φαίνεται πῶς δὲν ἤλθα σὲ καλὴ ὥρα . . .

Νίνα. Τ' ἤλθεις νὰ κάνης ἐδῶ ;

Ἰωσήφ. Ἦρθα νὰ πάρω τὰ φλιτζάνια . . .

Νίνα. Πάρτα καὶ πῆγαινε . . . καὶ νὰ μὴ ξαναέλθης ἂν δὲν σὲ φωνάξω.

Ἰωσήφ. (Δαυβάνων τὰ κύπελλα καὶ ἐξερχόμενος. Ἰδία). Χαρᾶς τονε τὸν ἀνιψιό ποῦ ἔχει τέτοια θεία ! . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ.

ΝΙΝΑ καὶ ΒΟΤΑΝΗΣ.

Βοτάνης. Δὲν πιστεύω νὰ μάς εἶδε . . . Ἔ ;

Νίνα. Δὲν βαρύνεται ἄλλως τε εἶνε ἡ βλάβη ἀπόγονος τοῦ παλαιοῦ Ἰωσήφ.

Βοτάνης. Δηλαδή ;

Νίνα. Δηλαδή . . . Δὲν τὸν ἀφήνεις τώρα . . .

Βοτάνης. Ἄ ! ναι. Καὶ ποῦ μέναμε 'ς τὴν οἰκίαν μας ;

Νίνα. Ἐμείναμε . . . ἐμείναμε . . .

Βοτάνης. Ἄ ! ᾶ ! . . . Μοῦ φαίνεται πῶς μέναμε εἰς μίαν ἀπόπειραν ἐμπράκτου ἐκδηλώσεως τῆς ἀγάπης σου . . .

Νίνα. Παμπόνηρε !

Βοτάνης. Αἶ, θὰ τὴν συνεχίσωμεν ἢ ὄχι ;

Νίνα. Ναί, νὰ ξαναέλθῃ ὁ Ἰωσήφ.

Βοτάνης. Τότε πᾶμε μέσα.

Νίνα. Ἐέρεις ποῦ ἔγινες κακοήθης.

Βοτάνης. Γι' αὐτὸ θέλει κι' ὁ θεϊός μου νὰ μὲ παντρέψῃ . . .

Νίνα. (Κολαφίζουσα αὐτὸν ἐλαφρῶς εἰς τὸ στόμα). Σούτ !

Βοτάνης. (Προσπαθῶν νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρα ἐν τῷ κολαφίζειν). Ἄχ !

Νίνα. Ἐλα, ἔλα, πᾶμε.

(Εἰσέρχονται εἰς τὰ πρὸς τ' ἀριστερὰ δωμάτια τῆς Νίνας).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΙΩΣΗΦ μόνος κρατῶν τὰ πρὸς ἑσκόνησιμα κατὰλληλα.

(Ἀφοῦ εἶδε τοὺς ἀνωτέρω εἰσερχομένους). Οὐ ! οὐ ! . . . θεία μου, θεία μου, νᾶσουν ξένη, λέει τὸ τραγοῦδι, ἂμ' ἐδῶ μπρὲ μάτια μου βλέπω ὅτι καὶ ξένη νὰ μὴν εἶναι τὸ ἴδιο κάνει ! . . . Ἴσως πάλι νὰ εἶμαι καὶ γελασμένος, ποιὸς ἔξερει, συγγενεῖς εἶνε, τί διάλογο ! . . . Μὰ καὶ ὁ

ἀφέντης ὅμως δὲν πάει πίσω ! . . . Σοῦ εἶνε καὶ αὐτὸς ἓνας ! . . . Μὰ θαρρῶ πῶς ἔρχεται . . . ἀκούω τὴ φωνή του . . . ἄς πάγω νὰ ξεσκο-
νίσω τὸ διπλανὸ σαλόνι νὰ μὴ βραῦμε τὸν μπελᾶ μας.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΟΗ.

ΙΩΣΗΦ, ΧΟΡΝΑΡΟΣ καὶ ΜΑΣΙΓΓΑ.

Χορνάρος. (Τῷ Ἰωσήφ). Ἄ ! ἐδῶ εἶσαι σύ ;

Ἰωσήφ. (Ἐντρομος). Ὅχι ! . . .

Χορνάρος. Πῶς ; !

Ἰωσήφ. Ναι, ναί ! ἐδῶ εἶμαι !

Χορνάρος. Καὶ ἡ κυρία σου ποῦ εἶνε ;

Ἰωσήφ. Μέσα μὲ τὸν κύριον Βοτάνη.

Χορνάρος. Καλὰ ! Πήγατε ἔξω.

Ἰωσήφ. (Ἐξερχόμενος ἰδίᾳ). Τώρα γενήκανε δυὸ τὰ ζευγάρια.

(Ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους).

Μάσιγγα. Καὶ δὲν φοβεῖσθε διόλου ;

Χορνάρος. Τί πρᾶγμα ;

Μάσιγγα. Ν' ἀφίνετε τὴν Νίνα μόνη μὲ τὸν . . .

Χορνάρος. Ἄ ! μὰ δὲν ξέρεις τί πρᾶγμα εἶνε ἡ Νίνα εἰς τὸ κε-
φάλαιον αὐτό. Ἄλλως τε ξεχνᾷς πῶς εἶνε καὶ θεία του ;

Μάσιγγα. Τότε σεῖς πῶς θέλετε νὰ σᾶς ἀγαπῶ ἀφοῦ μοῦ δίνετε
τὸν ἀνεψιόν σας καὶ ἐπομένως θὰ γίνεστε θεῖός μου ;

Χορνάρος. Ἄ ! μὰ διαφέρει τὸ πρᾶγμα . . . Ἐνας θεῖός ἔμπορεῖ
ν' ἀγαπᾷ τὴν ἀνεψιάν του καὶ τόσῳ μακρυνὴν μάλιστα . . . ὅχι ὅμως
καὶ μία θεία τὸν ἀνεψιόν της . . . ἐννοεῖς ;

Μάσιγγα. Ὅπως δήποτε ἔμπορεῖ καὶ αὐτοὶ νὰ ἔχουν τὴν ἐναντίαν
ιδέαν . . . Δὲν εἶνε ἀπίθανον ! (Ὁ Ἰωσήφ φαίνεται εἰς τὸν φεγγίτην).

Χορνάρος. Ποτέ ! Τόσην πεποίθησιν ἔχω εἰς τὴν Νίναν, ὥστε ἐπέ-
τρεψα εἰς τὸν Βοτάνην νὰ τὴν κορτάρῃ γιὰ νὰ ἰδῇ τί ἔχει νὰ πάθῃ ! . .

Μάσιγγα. Καλὲ τί λέτε !

Χορνάρος. Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω . . . ἀγάπη μου ! . . .

(Ὁρμᾷ νὰ τὴν ἀσπασθῇ, ἀλλὰ βλέπων τὸν Ἰωσήφ εἰς τὸν φεγγίτην ξεσκονί-
ζοντα, ὀπισθοχωρεῖ). Ἄ ! τὸ ζῶον ! . . . Στάσου νὰ σοῦ δείξω γώ ! . . .
(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΝΑΤΗ.

ΜΑΣΙΓΓΑ, μόνη.

Κατόπιν τόσων περιπετειῶν θὰ γείνω ἀνεψιά του . . . ἐννοεῖται ὅτι καὶ θὰ μείνω τοιαύτη ! . . . Δὲν θὰ τοῦ εἶμαι τίποτε ἄλλο . . . ἀπολύτως τίποτε . . . Ἀλλὰ πρέπει καὶ ὁ Βοτάνης νὰ μείνῃ ἀνεψιὸς τῆς θείας του καὶ μόνον ἀνεψιὸς ! . . . Ἀλήθεια αὐτὴν τὴν ὥραν εἶνε μαζί της ἐκεῖ μέσα . . . Ἄν ἤμποροῦσα νὰ ἰδῶ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρουπα τώρα ποῦ εἶνε μόνη . . . Κακὸν εἶνε τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ ἡ περιέργεια ποῦ δὲν μ' ἀφίνει . . . Δὲν ἀντέχω , . . θὰ ἰδῶ ! . . . (Βαίνει καὶ παρατηρεῖ διὰ τῆς ὀπῆς αἰφνης ὀπισθοχωρεῖ βάλλουσα κραυγὴν). ὦ ! . . .

(Ἐξωθεν ἀκούεται ὁ Χορνάρου ἐπιπλήττων τὸν Ἰωσήφ).

Ὁ Βοτάνης εἰς τοὺς παῖδας τῆς Νίνας ! . . . Καὶ ὁ κουτόγερος ἐκεῖνος χαμπάρι δὲν ἔχει ! . . . Ἐχει πεποίθησιν 'ς τὴν Νίναν του !

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ.

ΜΑΣΙΓΓΑ καὶ ΧΟΡΝΑΡΟΣ.

Χορνάρου. Τὸ ζῶν ! . . .

Μάσιγγα. Κοπιάστε, κοπιάστε νὰ μάθετε τὰ νέα !

Χορνάρου. Τί ;

Μάσιγγα. Ἐχετε πεποίθησιν, λέτε, εἰς τὴν σύζυγόν σας, αἶ ;

Χορνάρου. Ἀπεριόριστον !

Μάσιγγα. Καὶ ἂν πᾶς ἔλεγα τί εἶδα πρὸ ὀλίγον.

Χορνάρου. Τί ;

Μάσιγγα. Τί ; ὁ Βοτάνης ἦταν 'ς τὰ πόδιά της . . .

Χορνάρου. ὦ ! ἔ ! ξέρω ! . . . ἡ δοκιμασία ποῦ σοῦ ἔλεγα . . . τὴν κορτάρει κατὰ σύστασίν μου, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει φόβος.

Μάσιγγα. Καλὲ τί λέτε ; ! . . .

Χορνάρου. Ναί, ναί, δὲν εἶνε τίποτε, μὴ φοβᾶσαι, ἀγάπη μου . . . (Ὅρμᾷ καὶ τὴν ἀσπάζεται).

Νίνα καὶ Βοτάνης. (Ἀπὸ τῆς θύρας). ὦ ! . . . (Ἀποσύρονται).

Μάσιγγα. (Ἐντρομος). ὦ ! . . .

Χορνάρου. Τί εἶνε ;

Μάσιγγα. Μοῦ φαίνεται, πῶς ἤκουσα κάποιαν φωνήν . . .

Χορνάρου. Καλέ, δὲν εἶνε τίποτε . . .

Μάσιγγα. Ἦκουσα φωνήν, σᾶς λέω . . . Μοῦ φαίνεται πῶς ἔρχον-

ται μάλιστα ἀπὸ 'κεῖ. (Δεικνύει τὸ δωμάτιον ὅπου εὐρίσκεται ἡ Νίνα μετὰ τοῦ Βοτάνη).

Χορνάρος. Τότε ἔλα ἀπὸ 'δῶ . . . ἔτσι θὰ σοῦ ἀποδείξω κ' ἐκεῖνο ποῦ σοῦ ἔλεγα . . .

Μάσιγγα. Ποιό ;

Χορνάρος. Ὅτι ἡ σύζυγός μου . . .

Μάσιγγα. Καλά. Τώρα κι' ἄλλη μιὰ φορά.

Χορνάρος. Ἐλα ἀπὸ 'δῶ κ' ἐννοιά σου !

(Ἐξέρχονται διὰ τοῦ βάθους).

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ.

ΝΙΝΑ καὶ ΒΟΤΑΝΗΣ καὶ ΧΟΡΝΑΡΟΣ ἐκ τοῦ φεγγίτου.

Νίνα. Ἄ ! φύγανε ! . . .

Βοτάνης. Νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἀλήθεια ; . . . Δὲν τὴν πέρνω ! . .

Νίνα. Μὰ πῶς ; Πρίν μοῦ 'λεγες μέσα ὅτι δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ τὴν πάρης.

Βοτάνης. Νά ! δὲν τὴν πέρνω ! . . . Ἀκοῦς ἐκεῖ κ' 'μπροστὰ στὰ μάτια μου νὰ τὴν φιλῇ ! . . Ἄ ! δὲν τὰ θέλω 'γὼ αὐτά ! . . .

Νίνα. (Εἰρωνικῶς). Ὁ κύριος ! Σὰν δὲν τὰ θέλεις, πῶς τὰ κά-εις σὺ εἰς ἄλλους ;

Βοτάνης. Ἄ ! τὸ πρᾶγμα εἶνε διαφορετικόν . . . Μία θεία ἔμπορεῖ ν' ἀγαπᾷ τὸν ἀνεψιόν της καὶ τόσῳ μακρυνόν μάλιστα . . . ὅχι ὅμως κ' ἓνας θεῖος τὴν ἀνεψιάν του . . . Ἐννόησες ;

Νίνα. Καθόλου ! . . . Κι' ἄλλη φορά νὰ μοῦ κάνης τὴν χάρι νὰ σοῦ λείπουν.

(Ὁ Χορνάρος προβάλλει τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ φεγγίτου εἰς τρόπον ὥστε νὰ εὐρίσκεται αὕτη ὑπὸ τὸ θηρευτικόν τρίπασιον).

Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ ! . . . τρελλαίνομαι . . . γι' αὐτὸ ἀρνοῦμαι νὰ τὴν πάρω τὴν Μάσιγγα. (Λαμβάνει τὴν χεῖρά της).

Χορνάρος. (Ἰδίᾳ). Βρὲ τὸν γαῖδαρον ! . . . Αὐτὰ μοῦ σκαρώνει ! . .

Βοτάνης. (Παρατηρήσας τὸν Χορνάρον ἰδίᾳ). ὦ ! ξιάβελε ! . . . ὁ θεῖός μου ! . . . (Κάμνει νεῦμα πρὸς τὴν Νίναν). Πρόσεχε . . . μὰς βλέπει. (Στρέφει καὶ ἑμιλεῖ δῆθεν κρυφίως πρὸς τὸν Χορνάρον) Ἐέρετε . . . ἡ δοκιμασία ποῦ μοῦ εἶπατε . . .

Χορνάρος. (Εὐχαριστηθείς). Ἄ ! ἔ ! . . .

Βοτάνης. (Κρυφίως τῇ Νίνᾳ). Κάνε πῶς μ' ἀπειθεῖς. (Ὑψηλῶς.) Ἄχ ! σὲ ἀγαπῶ . . . τρελλαίνομαι . . .

Νίνα. "Α ! μὰ εἶσαι αὐθάδης, τὸ κατάλαβες ; . . . "Εχεις μιὰ ὥρα τώρα ποῦ μὲ γέμισες ἀηδαις ! Θὰ τὸ 'πῶ τοῦ θείου σου, νὰ τὸ 'ξίρῃς

Βοτάνης. "Αχ ! πάσχω ! δὲν μὲ λυπᾶσαι ! . . .

Νίνα. Νὰ μοῦ κἀνῃς τὴ χάρι νὰ μὲ ξεφορτώνεσαι ! . . .

Χορνάρος. (Κρυφίως τῷ Βοτάνῃ). Τὰ βλέπεις ; Τὰ βλέπεις ;

Βοτάνης. Τόση σκληρότης ! . . . Τόση ἀπανθρωπία . . .

Νίνα. "Α ! μὰ τὸ παράκανες ! . . . Νὰ φύγῃς ὀγρήγορα . . . ἔλα ! . .

(Ὁ Χορνάρος κατέρχεται, ἀφοῦ κάμει νεῦμα εἰς τὸν Βοτάνην).

Βοτάνης. Χάχ ! ἄχ ! ἄ ! Τὸν καῦμένο τὸν θεῖο ! . . .

Νίνα. Σούτ ! "Ερχονται ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Οἱ προλαβόντες, ΜΑΣΙΓΓΑ καὶ ΧΟΡΝΑΡΟΣ.

Χορνάρος. (Τῇ Μάσιγγα, ἰδίᾳ). Δὲν σ' τᾶλεγα 'γώ ! Τὴν ἔδο-
κίμαζε !

Μάσιγγα. (Προχωροῦσα). Καλ' ἡμέρα, Νίνα . . .

Νίνα. Μάσιγγα ! . . . πῶς κι' αὐτό ; . . .

Μάσιγγα. (Χαιρετῶσα τὸν Βοτάνην). Κύριε Βοτάνη !

Βοτάνης. (Ὑποκλινόμενος). Δεσποινίς ! . . .

Χορνάρος. (Τῷ Βοτάνῃ). Λοιπὸν τὰ εἶπαμε ;

Βοτάνης. Τί ;

Χορνάρος. (Ὅμιλεῖ εἰς τὸ οὖς τοῦ Βοτάνη). "Ε ; . . .

Βοτάνης. (Προβλέπων τὴν Νίναν). Μὰ . . .

Χορνάρος. Μὰ καὶ ξεμὰ δὲν ἔχει Νίνα, ἡμπορεῖς νὰ συγχα-
ρῇς τὴν Μάσιγγα

Νίνα. Πῶς ; ἐπελεῖωσαν ;

Χορνάρος. Ἐννοεῖται Μάσιγγα, σοῦ παρουσιάζω τὸν μνη-
στῆρά σου. (Ὁ Βοτάνης καὶ ἡ Μάσιγγα ὑποκλίνονται). Αἶ ; αἶ ; Τ' εἶν' αὐ-
τά ; . . . Δόστε τὰ χέρια γρήγορα ! . . . (Ὁ Βοτάνης καὶ ἡ Μάσιγγα δι-
δουσι τὰς χεῖρας). Τώρα μάλιστα ! . . .

Νίνα. (Ἀσπαζομένη τὴν Μάσιγγα). Μάσιγγα, νὰ σὲ φιλήσω Καὶ
τοῦ τηλεγραφήσατε τοῦ Ἀνδρέα στὴν Καλκούτα ;

Βοτάνης. (Ἰδίᾳ). Τὸ φίλημα τοῦ Τούδα !

Χορνάρος. "Α, ναί ! . . ἔλα πάμε, λοιπὸν Μάσιγγα, νὰ κάμωμε ἓνα τη-
λεγράφημα τοῦ ἀδελφοῦ σου . . . "Ελα . . . θὰ χαρῇ πολὺ ὁ καῦμένος.

Μάσιγγα. Πηγαίνομεν ! (Εἰσέρχονται ἀριστερᾷ).

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ.

NINA καὶ ΒΟΤΑΝΗΣ.

Νίνα. Μπράβο σου ! . . .

Βοτάνης. Καλέ, δὲ εἶνε τίποτε . . . ἐγὼ εἶμαι ὁδικός σου.

Νίνα. Δὲν θέλω νὰ σὲ ξέρω !

Βοτάνης. Μὰ, σὲ παρακλῶ, ἡσύχατε. Μπορῶ ἐγὼ ν' ἀγαπήσω ἄλλην ;

Νίνα. Κ' ἐν τούτοις τὴν παίρνεις.

Βοτάνης. Μὰ τί θέλεις νὰ κάνω . . . Εὐρίσκομαι μεταξύ δύο πυρῶν . . . Ἐγὼ ἂν πέρνω αὐτήν, σένα θ' ἀγαπῶ . . . μὲ ξέρεις ! . . .

Ἔτσι ἦλθεν ἡ περίστασις.

Νίνα. Μὰ τὸ ὀρκίζεσαι πῶς μόνο ἐμένα θ' ἀγαπᾷς ;

Βοτάνης. Parole d'honneur ! . . .

Νίνα. Ὅχι ! ὅχι ! ἄλλον ὅρκον ! . . .

Βοτάνης. Ma parole.

Νίνα. Μὰ . . .

Βοτάνης. Ἀχ ! πιστευσέ με . . . ἐσένα καὶ μόνην θ' ἀγαπῶ . . . ἐσένα θὰ λατρεύω ! . . .

Νίνα. Ἀκόμη δὲν τὸ πιστεύω.

Βοτάνης. Δὲν τὸ πιστεύεις ;

Νίνα. Ὅχι !

Βοτάνης. Ἀχ ! κακὴ ποῦ εἶσαι . . . θὰ τὸ πιστεύσης ἂν ἐπισφραγίσω τὸν ὅρκον μου μ' ἓνα φίλημα ;

Νίνα. (Ἐρωτύλως). Ναί.

(Ἐναγκαλίζονται, ὅτε εἰσέρχεται ὁ Χορνάρως ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Μάσιγγας).

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Οἱ προλαβόντες, ΜΑΣΙΓΓΑ καὶ ΧΟΡΝΑΡΟΣ καὶ εἶτα ΙΩΣΗΦ.

Χορνάρως. Μὲ τῆς υἱελαίς σας ! . . .

Νίνα. Ἄ !

Βοτάνης. (Τρέχων πρὸς τὸν Χορνάρων). Καλὲ θεῖέ μου, ἡ δοκιμασία ! . . .

Χορνάρως. Βρὲ ποιά δοκιμασία ! . . . Μπιρμπάντη ! . . . (Τῇ Νίνα). Κυρία ! . . .

Νίνα. Κύριε ! . . .

Μάσιγγα. (Ίδία). "Αχ! θεέ μου! ἂν χαλάσῃ τὸ συνοικέσιον! . .

Βοτάνης. (Ίδιαιτέρως τῷ Χορνάρῳ). Θεῖέ μου, ἡ δοκιμασία.

Χορνάρος. Τί δοκιμασία βρέ; Τὴν ἐφίλησες ἔξω ἀπὸ δῶ γρήγορα.

Βοτάνης. Μά . . . ἐπὶ τέλους Σᾶς τὸ χρεωστοῦσα. Ἐδώκατε ἓνα φίλημα στὴν Μάσιγγα στὴν γυναῖκά μου, ἃς 'ποῦμε, ἔδωκα ἓνα στὴν Νίνα . . .

Χορνάρος. (Ίδία). Διάβολε μᾶς εἶδαν Τώρα . . . ἡ σκάνδα-
λον ἡ (Σκεφθεὶς ἐπὶ μικρόν). Μὴ σᾶς εἶδε κανεὶς ἄλλος; ὁ Ἰω-
σήφ, ὁ

Βοτάνης. "Οχι, ὄχι, Parole d'honneur. Μεταξὺ μας. Νά, ρωτῆ-
στε καὶ τὴν Νίνα. (Φαίνεται ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἰωσήφ ἐκ τῆς ἀριστερᾶς θύρας).

Χορνάρος. Καλὰ (Σπεύδων πρὸς τὸν κωδωνίσκον καὶ κτυπῶν). Ἰωσήφ.
(Πρὸς τὰς δύο γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἀπομένουσιν ἐν ἀποσάσει καὶ ψυχρότητι). Κἄτι
δὲν λέτε τίποτε; . . . (Ὁ Ἰωσήφ εἰσῆλθεν καὶ παραμένει ὀπίσθεν τοῦ Χορ-
νάρου χωρὶς νὰ φανῇ. Ὁ Βοτάνης σπεύδει πρὸς τὴν Νίναν ἰδιαιτέρως).

Νίνα. Λοιπὸν;

Βοτάνης. Τίποτε . . .

Χορνάρος. (Τῇ Μάσιγγα). Ἡ δοκιμασία! Τώρα στέλλω τὸ τηλε-
γράφημα. (Στρεφόμενος ζωηρῶς πρὸς τὸν Ἰωσήφ ὑπολαμβάνων ὅτι εἶνε ὁ Βοτά-
νος). Λοιπὸν, ἀνεψιέ μου, μεταξὺ μας . . . (Βλέπων ἐξαίφνης τὸν Ἰωσήφ).
"Ε! ποῦ ἦσουν σύ;

Ἰωσήφ. "Α! τίποτε, ἐκεῖ στὴν πόρτα . . . μεταξὺ μας . . . κατα-
λαβαίνετε;

